

Надія АГАФОНОВА

ГРИНДЖОЛЯТА ІЗ СНАМИ ПРО ЛІТО

ГІСТЬ

Сивий чоловік у грубому светрі
курить сигару.
Німо дивиться у вікно.
Цмулить у вранішній тиші
м'який дайкірі.
Я не знаю, звідки він на моїй кухні.
Я навіть не думаю про це,
розливаючи по горнятках
дешеву розчинну каву.
Сидимо, як у незвуковому фільмі.
Безсловесна кава на двох.
Кортить запитати в нього про щось.
Про щось важливе.
Про те, що мріялось у дитинстві.
Про море. Про дивних марлінів,
що їх ніколи не бачила.
Добираю слова,
наче камінці на березі тиші.
Жбурнути не виходить.
Годинна стрілка неквапно
стікає гарячим воском.
Капас на босі ноги –
прокидаюся.
Прочинене вікно.
Холодна кава.
Гемінгвей пішов.
50 років самотності.
Він усе сказав.
Тепер – наша черга.

Агафопова Надія Олександрівна. Народилася 1.02.1978 р. в Миколаєві. Закінчила: факультет української філології Миколаївського державного педуніверситету; факультет правознавства МАУП. Публікувалася в журналах: «Российский колокол» (Москва), «Журнал ПОэтов» (Москва), «Хортица» (Запоріжжя), «Южное сияние» (Одеса) та ін. Представлена в поетичних антологіях: «Украина. Русская поэзия. XX век» (Київ, 2007), «Земляки: Новая антология поэзии» (Москва, 2009), «А українською — так» (Київ, 2010). Автор поетичної книжки «Співай дощу осанну» (Сімферополь, 2010). Член Конгресу літераторів України (2006). Лауреат Першої літературної премії естетик-шок журналу «КЛЯП!» (2009).

БЛЮЗ ПОШТОВОЇ СКРИНЬКИ

Чекати щодня на листа.
 У вогкій в'язниці під'їзду
 чекати щодня на листа із чиєюсь посмішкою.
 Чи хоча б на цидулку
 із простісіньким словом: «Вітаємо!»
 Одначе тепер не пишуть.
 І не тільки полковникові.

*Черк-черк – музика сивих стін.
 Черк-черк – кроки на сходах.
 Черк-черк...*

Почуватися залізним опудалом,
 набитим всесвітнім мотлохом.
 Блювати вночі від рекламного спаму,
 півкіла передвиборчих агіток,
 обгортки з-під цукерок.
 На ранок таксидерміст-листоноша
 запихає купу рахунків.

*Гуп-гуп – музика тьмяного світла.
 Гуп-гуп – кроки на сходах.
 Гуп-гуп...*

Щороку щезають брати і сестри.
 Щороку щезають брати і сестри,
 немов на воді бульки.
 Уже немає семи сусідів по стінці.
 Ані номера, ані сліду.
 Куди вирушають поштові скриньки?
 У вирій, за листівками?..

*Черк-черк – музика сивих стін.
 Гуп-гуп – музика тьмяного світла.
 Чекати щодня на листа.*

Чекати щодня на листа...
 Черк-черк...
 Чекати щодня на листа...
 Гуп-гуп...

ІНЬ-ЯН

Зимова ніч:
 білий кіт у небі,
 чорна кішка на землі.
 Чорна роздивляється білого.
 Білий муркотить,
 хвіст поважно розпушує.
 Чорна – очима лупає.
 За годину білий стрибає униз.
 Я стежу за ним із балкона.
 Місяць, шукаючи кішку,
 зазирає в мою кімнату,
 проте марно.
 Попід вікнами
 ходить-щулиться Конфуцій,
 тягне grindжолята із снами про літо.

GOOGLE

Моє місто схоже на google.com.ua
 із двома кнопками –
 «Пошук» та «Мені пощастить».
 Щоразу, як натискають одну із клавiш,
 у кишені брязкає телефон.
 Хтось відзивається –
 я чи «ключове слово»,
 яке насправді теж Я.
 Тільки нікому про це не здогадатися.
 Окрім тебе –
 людини, яка одна-однісінька в місті
 вірить тієї миті,
 що їй пощастило.

СУГОЛОСНІСТЬ

Боже, даруй йому рими-рапани і море.
 Боже, даруй мені прозелень прози і гори.
 Бачиш – потік волоокий крізь його пальці
 в річку гірську на смерекових моїх п'яльцях
 впадає супроти законів земних і небесних.
 Слова, що були і прісними, і безтілесними,
 стають наче хвилі – солоні і незборимі.
 І – важелезні, як гори.
 І, як вода, – невловимі...

* * *

Вечірня кава. Аромат грози.
Ридма ридає небо над собором.
І хмари-чумаки, йдучи у гору,
Волочать понад шпилями вози.

Ще прийде мить солоних сніговиць.
А поки править вечір дощ-бариста.
Скидає місто Лева золотисту,
Єдвабну шкіру сонячних дзвіниць.

У закапелку стигне старий дім,
Неначе пляцок з вогким маком крапель.
Дай, леве, нам на щастя свою лапу,
У пам'яті лиши цей перший грім

І бруку голоси, і шепіт веж,
І флюгерів рипіння молитовне...
А злива не вщухає, невгамовна:
Регоче у калюжі – допливеш?

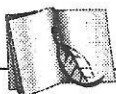
Ми підемо із левом по воді.
І буде кави рівно по коліно,
Коли покличе місто день промінний,
Загравши на веселковій трубі.

СОНЦЕКВІТЕНЬ

1

Коли вечір гострішає в німоті
і розпечене лезо сонця
крає обрій навпіл,
вікна кволих будинків
стають кавуновим насінням.
Чорним.
Розчавленим.
Безнащадним.
З такого нічого не проросте –
ані вогника,
ані крику «петрику-треба-вчить-уроки»,
ані цвіркання канарок на підвіконні.
Лише вітер – останній двірник у місті –
струшує пил із тиші та спомини задуває,
наче у храмі свічки.
За-бу-ва-є...

2

Коли Петрика звали Петрик, а не Петро Миколайович,
коли випасав він змія у небі із другом Данькою,
сонце горіло за ними, мов кругла церковна банька,
ніби шептало змію: «Тільки біди не наклич...»
В повітрі лунала симфонія: фортепіано, Брамс
(мати грала щовечора). Мляво сідало сонце,
та й вибухнуло вночі...
«Море хвилюється раз,
море хвилюється два,
море вогненне хвилюється три...»
Петрик щодуху кричав «Завмири!...»
...і почорніло віконце.

3

Усе своє маєш тепер при собі,
найголовніше – вицвілу стрічку
від паперового змія.
Того дня він злетів понад хмари
і не повернувся.
Того дня ви поїхали геть
і не повернулися...

4

Місто мертвих годинників –
пазл із битих шибок.
Ти складаєш його уві сні,
шукаєш полинну музику,
аби воскресити розіп'яний в Прип'яті квітень.
І як же добре ти знаєш, що справа даремна:
доки сонце зійде –
пам'ять очі виїсть...

